

напълни съ хора да го гледатъ. Събранитѣ цѣкаха езици, заплюваха го за уроки, присѣгаха да го милватъ. А баща ми се залови да му прегради мѣсто въ обора.

Три дни у дома бѣше като па-наиръ — едни си отиваха, други идѣха. Три дни баща ми не хвана работа: все около телето се въртѣше, все сгода не можеше да му намѣри.

Но, дето се вика, всѣко чудо за три дни. Скоро и тейко и ние свикнахме съ новата радостъ. Свикнаха и селянитѣ и дворѣтъ ни опустѣ.

Отначало баща ми бѣше решилъ да храни телето на ясла, както бѣха го научили долу, ала стари хора го раздумаха, и ние започнахме да го пращаме съ говедата.

Мина, колко мина, телето се заглади и стана едно буйно — кърѣтъ му не стигаше.

*

Единъ день дотърча въ село човѣкъ и обади, че вълци изкочили посрѣдъ день отъ Пепелаша, нападнали чердата и изтърбушили нѣколко добитѣка.

Грабнаха нашенци кой какво намѣри и отидоха да видятъ, кои добичета сж станали зянь. Отидохъ и азъ съ тейка. Когато стигнахме, около изтърбушения добитѣкъ се бѣха събрали нѣкои нашенци, които работѣли наблизу и чули виковетѣ на говедарчето. Добичетата бѣха още живи. Тѣ подбѣлваха очи и

тежко сумтѣха. Хеле, дойдоха скоро стопанитѣ имъ и ги заклаха да се не мжчатъ.

Потърсихме нашата Величка (така бѣхме кръстили телето) — нѣма я.

— Отиде ми хубавото добиче! — затюхка се тейко.

— Не е бе, бай Матея, — думаше уплашеното помаче, което пасѣше говедата. — Гонѣше го единъ вълкъ, ала видѣхъ — отгърва се телето и запраши надолу по рѣката къмъ село.

Баща ми не повѣрва. Но когато се върнахме вжщи, заварихме Величка до вратата на обора, трепери цѣла, гледа плахо и тупа съ кракъ. Азъ се спустнахъ къмъ нея, но тя избѣга уплашена и не даде, като другъ пжтъ, да я хвана. Тогава чакъ видѣхме, че заднитѣ ѣ крака бѣха кървави и, че опашката ѣ бѣше откъсната. Стана ни ясно всичко. Говедарчето не лѣжеше. Наистина, вълкъ е гонилъ телето. Помжчилъ се е дори да го захапе отдире, но е уловилъ само опашката му и я откъсналъ. И — нали бѣше силно — отгървало се. Така Величка остана безъ опашка. Но не бѣше само това. Отъ страха, младото добиче се бѣше щракнало въ ума. И да видите чудо. Имаше дни, когато бѣше кротко като агне, а нѣкой день, като го прехванатъ, трѣгне по кѣра изъ чуждата стока и сума пакости прави: изъ нивята пасе, младитѣ картофи скубе, или въ